

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI CONTI

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΥ

— Έμπάτε, κύριοι και κυρίες... Έλάτε να δήτε το πιο καταλιχτιζό βρεστά του κόσμου... Έδώ ούτε μπαγαποντιές γίνονται, ούτε τσαλατανισμοί... Έδώ τίποτα δεν είνε φεύτικο... Όλα είν' άληθινά... Με τή δύναμη μας, με τήν επιδεξιότητά μας, με τήν τέχνη μας άποκρίσαμε τήν παγκόσμια φήμη μας...

Καθώς όμως ο κλόουν Μπίμυ έλεγε αυτά στο κοινό, ένας παλιός τος τον έπλησίασε και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί.

— Καλά, του άπάντησε ο κλόουν. Στάσου έσύ έδώ κι' έξωκολούθησε κι' έγω θα πάω να ιδώ τι γίνεται ο μικρούλης.

Και, δίνοντας ένα σάλτο, λήθηξε κάτω στην πλατεία. Δίεσχισε το κοινό, που γελούσε και χειροκροτούσε, και βρόθηκε έξω. Με μερικά γρήγορα βήματα, έφτασε στο άμαξι που του χρησιμοποιε και γύρω κατεία, ανέθηκε κι' ένα πήδημα τα σκαλιάρια του, άνοιξε τήν πόρτα και με φωνή σοβαρή, ένώ στην άκρη του ζωγραφίζόταν ή πιο τρομαφά άγωνία, ρώτησε μιιά γυναίκα, ντυμένη κι' ένα μαγιό όφς:

— Έ λοιπόν... Τι κάνει;

— Η γυναίκα δεν του άπάντησε τίποτε... Μό ή θλιμμένη έκφραση του βλέμματος της του έλεγε πολλά περισσότερα άπ' όσα μπόρούσε να του ήη με το στόμα της.

Ο σάλτιμπάγκος κατάλαβε άμέσως και, πάντοτε στις άφρες των ποδιών του, πλησίασε σ' ένα μικρό κρεβάτσακι και έσκυψε πάνω άπ' αυτό.

Έκει ήταν ξαπλωμένο ένα μικρό πλάσμα κατάγλιου, με βλέφαρα βαρειά και μελανιασμένα, με τήν επιδεξιότητα διαφανή, με τα χείλη μάνουχα και σπινθημένα, ανάμεσα άπό τα όποια έβγαινε ή λυγνιασμένη άνασα του. θεμή άπό τόν πυρετό...

Τό φτωχό παιδάκι είχε βγάλει έξω άπό τα σκετάσματα του τό ένα χέρι του, που χρομόταν βαρύ. Ο πατέρας του τό πήρε, τό φίλησε με τρυφερότητα και έπειτα, με μεγάλη προσοχή, σά να φοβόταν μήπως σπάσει, τό ξανάβαλε κάτω άπ' τις ζουβόρες...

— Ό! δεν ήταν παιό ό ίδιος, όπως ήταν πριν, ό σάλτιμπάγκος... Βλέποντάς τον, θάλεγε κανείς πως τόν είχαν χτυπήσει στο μέτωπο με τή μαγική ράβδο, τόσο ή φαντασμογία του είχε μεταμορφωθεί...

Έπί πολλήν ώρα στήθηκε και κούτταζε τό μικρό, με τό βλέμμα καρφωμένο άπάνω του, με τήν υπογιατισμένη παλιατιστική όμη του κοντά στο λευκό πρόσωπο του μικρού άγγελου, τόσο κοντά, όστε άνάσαινε τήν άνασσή του.

Σήκωσε τέλος τό κεφάλι του και, απειθυνόμενος στη γυναίκα του, τή ρώτησε:

— Έκλαψε καθόλου;

— Όχι, του άπάντησε εκείνη. Δεν κλαίει παιό...

Και, μη μπόρντας να συνεχίση, αναλόθηκε σέ δάφουρα.

— Έλα, Μαρία, τής ειπε τότε ό παλιός τος. Μην κάνεις έτσι, μην άπέλαυσε... Θα βγάλουμε άπάνω πολλά ζρηματα και θα του φέρουμε γιατρό... Δές!... ή παράγκα μας είνε γεμάτη!... Μά δεν μπόρούμε να λείψουμε κι' οι δύο άπό δώ... Πήγαινε πρώτη έσύ να χορέψης... Έγώ θα μείνω κοντά στο Γιωργούλη μας... Στείλε μονάχα τό Γκριγκουγιάρ, μόλις σπρωθή ή αυλαία...

— Ναι, άπάντησε ή γυναίκα, έχεις δίσημο... Προέπει να πάω να χορέψω.

Κι' άμέσως σπρώθηκε, σκούπισε τα μάτια της και έκα-

νε ένα βήμα για να βγή έξω. Μά ό άντρας της τήν εκράτησε: — Στάσου λοιπόν! τής ειπε. Δεν μπόρεις να βγής έτσι έξω... Τό πρόσωπό σου είνε σέ κακή χάλια άπ' τα δάφουρα...

Και με τήν άωχη μιάς πετούσας τής σκούπισε τα μάγουλα, τα όποια έπειτα πέρασε με κοκκινάδι.

— Τώρα πήγαινε, τής ειπε, και κούτταζε να χορέψης καλά...

Όταν έμεινε μόνος, ό παλιός τος ξαναγύρισε κοντά στο κρεβάτσακι και έσκυψε πάλι πάνω άπ' αυτό.

Έπί μερικά λεπτά τό παιδί έμεινε στην ίδια θέση, χωρίς να σαλεύη καθόλου. Έπειτα όμως άνατινάχτηκε σέ μια στιγμή και τό βλέφμας του μισόνοιξαν.

Άμέσως ό πατέρας του άρχισε να του μιλά. Τρυφερά, με τή φωνή του γεμάτη στοργή, του έλεγε:

— Τι έχεις, άγαπημένο μου μικρό;... Πές μου τί χέρι;... Θέλεις γλυκό;...

Μά τήν ίδια στιγμή τό παιδάκι σάλεψε πιο δυνατά κι' ένας στεναγμός, σάν παρόπανο, βγήκε άπό τό στόμα του.

Ο φτωχός πατέρας έσκυψε άκόμη περισσότερο, σχεδόν ός τό στόμα του μικρού άρρώστου, πάνοντάς του τα χείρα, τό μέτωπο και τα μάγουλα. Έπειτα πήρε ένα φάρμακο, έγινε μερικά σταγόνες άπ' αυτό σ' ένα κοντάκι και προσπάθησε να του τό δώσει να τό πιη, έξωκολληθώντας συγχρόνως να του μιλά.

— Έλα, πιέτο, μικρούλη μου...

Είνε γλυκό...

Και, άνομπώντας τό χέρι του στο χλωμό μέτωπό του που έκαψε, έπροέβσε:

— Έλα, πιέ λίγο, άγαπημένο...

Πιέ...

Και έβαλε ανάμεσα στα χείλη του μικρού τό κοντάκι, με άκείνα έξωκολληθούσαν να παρκιμένονιν άσάλευτα...

— Όχι!... Δεν θέλεις;... Μά είνε καλό!... Είνε πολύ καλό για τό μικρό μου άρρώστο!... έξωκολούθησε ό δυστυχισμένος πατέρας, ανασηκώνοντας τό ξανθό κεφάλια και άνομπώντας στο στόματό του, τήν άνασσή του και, με φωνή άλλαγμένη, ειπε:

— Πές μου, Γιωργούλη μου, δεν με βλέπεις; Δεν κι' άναγνωρίζεις;... Δεν άναγνωρίζεις τόν πατέρα σου;... Είμαι ό μπαμπάς σου, ό Μπίμυ!... Ο Μπίμυ, που σου έφερε γλυκά... Κούττα... Κούττα... Σου φέρνω όμοια σοκολάτα...

Όραία σοκολάτα για σένα, για τό Γιωργούλη μου... Μά άνοιξε τα μάτια σου, πουλί μου... Άνοιξε τα μάτια σου, άγγελέ μου!... Ό!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τι έχεις;... Δεν άνατάνεις παιό;... Πές μου! Πές μου!... Μία μου, Γιωργούλη μου!... Πές μου, μικρούλη μου... Μά... Μά... δεν άνατάνει παιό... Δεν άνατάνει!... Ό, Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Έκείνη τή στιγμή ή πόρτα του άμαξιού άνοιξε και ό παλιός τος Γκριγκουγιάρ παρουσιάστηκε και ειπε:

— Άρέντη, όλ' ή πλατεία είνε γεμάτη... Νά σπρώσω τήν αυλαία;

Χορίς ν' άπαντήσει, με τα μάτια βλοσυρά, ό σάλτι-

— Όρίστε για να βεβαιωθείτε!... Πέθανε!... Πέθανε!...

για να δώση ευκολότερα τό φάρμακο.

— Ό!... Ό!... άνατάνεζε δύο φορές τό παιδάκι κι' ένας σδυσιμένος στεναγμός βγήκε άπό τό στήθος του. Κ' έπειτα τίποτε άλλο...

Ο πατέρας άπέθεσε τότε τό κοντάκι σ' ένα τραπέζι που βρισκόταν δίπλα του και, με φωνή άλλαγμένη, ειπε:

— Πές μου, Γιωργούλη μου, δεν με βλέπεις; Δεν κι' άναγνωρίζεις;... Δεν άναγνωρίζεις τόν πατέρα σου;... Είμαι ό μπαμπάς σου, ό Μπίμυ!... Ο Μπίμυ, που σου έφερε γλυκά... Κούττα... Κούττα... Σου φέρνω όμοια σοκολάτα... Όραία σοκολάτα για σένα, για τό Γιωργούλη μου... Μά άνοιξε τα μάτια σου, πουλί μου... Άνοιξε τα μάτια σου, άγγελέ μου!... Ό!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τι έχεις;... Δεν άνατάνεις παιό;... Πές μου! Πές μου!... Μία μου, Γιωργούλη μου!... Πές μου, μικρούλη μου... Μά... Μά... δεν άνατάνει παιό... Δεν άνατάνει!... Ό, Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Έκείνη τή στιγμή ή πόρτα του άμαξιού άνοιξε και ό παλιός τος Γκριγκουγιάρ παρουσιάστηκε και ειπε:

— Άρέντη, όλ' ή πλατεία είνε γεμάτη... Νά σπρώσω τήν αυλαία;

Χορίς ν' άπαντήσει, με τα μάτια βλοσυρά, ό σάλτι-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο γενναίος Κρης αγωνιστής Μαλανδράκης, για τον οποίο γράψαμε και σε προηγούμενο φύλλο, είχε και ένα επεισόδιο με τον Πάγκαλο, όταν ο δικτάτορας στα 1926 κατέβηκε κι' έλαμε μιαν περιουσία στην Κρήτη.

Μόλις έφτασε ο Πάγκαλος στο Ρέθυμνο, ο Μαλανδράκης παρουσιάστηκε ενώπιόν του και με τον χαρακτηριστικό Κρητικό ιδιοματισμό του έκανε παράπονα γιατί το Κράτος παραβλέπει έντελως τους Κρητάς αγωνιστάς και τα παιδιά τους, τα οποία λεινούν, και προσλαμβάνει στις διάφορες υπηρεσίες πρόσωπα ξένα, των οποίων οι γονείς καμιά υπηρεσία δεν προσέφεραν στην πατρίδα.

—Μπαίνεις μέσα στα γραφεία και βλέπεις «μπασπερμιά» (μπασπερμιάν), λέγει Πρόεδρος, του φώναξε ο γέρο-Μαλανδράκης.

Ο Πάγκαλος δεν έννοισε καλά και τον ρώτησε:

—Τι σημαίνει μπασπερμιά, κατεπάνοι;

Και ο Μαλανδράκης με θυμό:

—Μπασπερμιά δεν κατέεις (ξέρεις); τί θα πη; Τότε ήττα γυναικεία έδω λέρα;

Και έβριγε με αγανάκτηση, άφησας μάραμο τον δικτάτορα και παραλαβόν, πάσχι τον όργη του, αντί της δικής του φτωχικής θήρης των γυαλιών, την όποιαν είχαν άρρησει στο τραπέζι, τη θήρη των γυαλιών του Παγκαλού.

Όταν ο Πάγκαλος ανέληψθη την άλλαγή, είπε:

—Αυτός ο κατεπάνοι; δεν φτάνει δει ήθε να... μās βάλη τὰ γυαλιά, μās άφησε και τη θήρη του για να τὰ τοποθετήσω...

Και τού παράγγειλε ότι τού χαρίσει τη θήρη που πήρε κατά λάθος.

***

Για τους υπαλλήλους της υπηρεσίας των ανακτόρων ο μακαρίτης Βασιλεύς Γεώργιος ήταν πρότιπο άνεξοικιάσις.

Μιά μέρα ο προϊστάμενος κάποιος ανακτορικής υπηρεσίας παραπονεθηκε στον Βασιλέα ότι μερικοί κατώτεροι υπαλλήλοι άποσιάζαν συχνά και έτσι ή υπηρεσία έχωλιανε.

—Μά δεν έχορνται καθόλου; ρώτησεν ο Βασιλεύς.

—Πολύς φορές δεν έχορνται διόλου, Μεγαλειότητε, άπάντησε ο προϊστάμενος τού γραφείου.

—Όποτε την πρώτη τού μηνός για να πάωρν το μισθό τους; ξαναρωτήσε ο βασιλεύς.

—Τότε βέβαια έχορνται!

—Νά πού έχορνται και μιá φορά τού μήνα! άπάντησε ο Βασιλεύς γελώντας. "Ας τούς συγχωρήσωμεν λοιπόν!...

_____

πάγκος βγήκε έξω μ' ένα πήδημα, μήτρε σαν τρέλλος στην αίθουσα και ανεβαίνοντας μισός στην κατεδαμμένη άκμή αιάλια, είπε με φωνή χορημένη τού κοινού και βγαίνοντας με δυσκολία τις λέξεις από τού λάκρυνό του:

—Κόρρα, κηρίες, δεν έχει άποψη παράστασι... Τό παιδι μου πθανε... Τά χορημάτ' σας θά σάς έπατορνορν στην Ξεσοδο...

Είπε αυτά τὰ λόγια με φωνή τόσο παραχατική, όστε μιá μεγάλη σιωπή άπλώθηκε άμέσως στην αίθουσα. Μά λίγα λεπτά μόνο βάσταξε ή σιωπή αυτή και έπειτα όλοι ξέσπασον εις έπευφημίες και γέλια, μίζοντας πός ή σκηνή αυτή της άπογνώσεως συμπεριλαμβανόταν στο πρόγραμμα της παραστάσεως.

Έκεινος, όστόσο, είχε μείνει άκίνητος στη θεσι του. Έξαρνα ξέσπασε εις λυγμούς, φωνάζοντας:

—Μά είν' αλήθεια!... Είναι αλήθεια!... Πέθανε!... Θά σάς έπιστρέψομε τὰ χορημάτ'...

Μά τού κοινόν δεν τόν έπίστεπε και νέες έπευφημίες άντήχησαν.

—Μά είν' αλήθεια!... Αλήθεια!... Πέθανε!... Θά σάς έπιστρέψομε τὰ χορημάτ'!... Ξεζωλοουθήσετε να φωνάζη ο δυστυχισμένος.

Μά όσο εκείνος φωνάζε, τόσο ή έπευφημία και τὰ χειροκροτήματα γινόρντοσαν όλο και πότερα. Αληθινόν πανδαμινόν έπιζατοίσε κάτ' στην πλατεία...

Τότε, τρέλλος, ακράτητος, πήδηξε έξω απ' την αίθουσα, έτρεξε στο άμάξι, πήρε τó νεκρό παιδι του και, ξαναρχίζοντας στη σκηνή, τού παρουσίασε στους θεατάς:

—Όρίστε, για να βεβαιωθήτε! τούς είπε. Πέθανε!... Θά σάς έπιστρέψομε τὰ χορημάτ'...

Την άλλη μέρα μιá νεκροφόρα έδδώμας τάξεως μετέφερε τó παιδι τού σατυμιάγ'νον στο νεκροταφείο. Οι θεατάί δεν είχαν θέλησει να ξαναπαρουν τὰ χορημάτ' τους κι' έτσι ξεζωκονοιήθησαν τὰ ξεσοδα της κηδεΐας του...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στό «Πάγκ. Ότέλε» της Νέας Ύόρκης ύπηρετούν δύο άδελφοί... χιματζήδες! Ή εύφοροτάτη Ρόντυ ως θυρωρός τού ξενοδοχείου και ο περιπολιτικοτάτος Τζιμ ως οδηγός τού όσανόφου.

—Στό Σικάγο ύπάρχον 75 νοσοκομεία, 3.500 κλινικές, 25 νοσοκομεία ζώων, 3 πτηνοθεραπευτήρια και 15 Ίνστιτούτα καλλότης!...

—Ο μεγαλύτερος φάρος τού κόσμου είνε ο τοποθετημένος τελευταία στην κορυφή της Αϊντας. Ή περιφέρεια τών δυο διακοσμών φακών του είνε πέντε μέτρον, τó δε φως τού 1.000.000 κηρών.

—Στόν Ατλαντικό Ωκεανό ο Οκτώβριος και Νοέμβριος είνε οι μήνες της άμύλης, ó δε Μάρτιος και Απρίλιος οι μήνες τών όγκοπαύων.

—Στη Βαυταβεργή ύπάρχη μιá τεραστία φιλόλα, χρονολογούμενη από τού 1433, ο κορμός της όποις έχει διάμετρο 43 μέτρον.

—Στις Ιταλικές φιλικές ανατοίντα 7.200 άνθρωποι καταδικάζομενοι σε ισθία δεσμού, και άλλοι 11.175 σε προσωακά δεσμά.

—Οι περισσότεροί καταδικάοι βρίσκονται στις φιλικές της Νέας Καλλιθονίας.

—Ο μεγαλύτερος έπιτορος γραμματισμών είνε ο Στάνλεϊ στό Λονδίνο. Ή αξία τών διακοσμών συλλογών του ύπερβαίνει τās 750.000 λίρες.

—Στη Νέα Ύόρκη ύπάρχον 22.315 άνορντες εταιρείες, 35.000 διοηγορικά γραφεία, 42.000 λατομεία, 12.000 μακροβιολογικά εργατήρια και 46325 φορηαεία.

—Η Γερμανία κατασκευάζει κάθε χρόνο πινα άξίας 75 εκατομ. φράγκων, ή Γαλλία 35 εκατομμυρίων, ή Αμερική 10 εκατομμυρίων και ή Αγγλία 5 εκατομ. φράγκων.

—Σύμφωνα με μιá τελευταία στατιστική, οι Παρισίαι τρώνε ετήσιως 380 χιλιάδες βόδια, 210 χιλιάδες χοσάκια, 1.850000 άρνια και 280 χιλιάδες χοσούς.

—Η γυναικεία στη Γουιλανδία σινηβίζον με χροματισμόν τού προσώπου τους με χροματιστή γουαζία και κίτρινη βαφή, ή δε Περούβιανές να χερμούν από τη μητή τους κήκους από χρυσάφι.

—Η Ιταλία εξάγει κάθε χρόνο στο έξωτερικό αυτοκίνητα αξίας 550 εκατομμυρίων λιρετών και φωνογράφοι αξίας 125 εκατομμυρίων.

—Στό Νόρφολκ της Αγγλίας ζή ένα ευτεχνημένο άντροφόνου, που έχει άποκρυσί ός τὰ σημερα 165 άπογόνους!

—Ο Ζεύς είνε ο μεγαλύτερος τών πλανητών από ωράνου στερέομα. Είνε 1360 φορές μεγαλύτερος από την Γη. Ή διάμετρος της Γης είνε 7.918 μίλια, τó δε Διός 86.500 μίλια.

—Η κοιλιά του ποταμού Μισισσιπύ έχει έκταση 7 εκατομμυρίων τετρ. μέτρον. Καλλιμεργομένη κατάλληλος θά μεταρσίσε να άποδοθή τóσο αιτάρι όσο θά έχρησάτορν κατ' όσο 200 εκατομμύρια άνθρώπων.

—Είς την νήσον Μπουβιό του Ατλαντικού Ωκεανού και εις άποσταση 1800 μιλίων από τού άνωστηρίον της Καλής Έλπίδος άνεκαλίφη τελευταία πλευσίωσαν χρισορχειών, την εκμετάλλεωσιν τού όποιου παρεχώρησαν ή Ηνωμένες Πολιτείες εις μιαν εταιρεία άντι 1500 εκατομμυρίων δολαρίων.

—Τό καλύτερο κινητή της ζωής άρκουδας στις πολικές έκτάσεις γίνεται στις άρχες της άνοξείας.

—Η Γαλλία εξάγει κάθε χρόνο στο έξωτερικό 8-10 εκατομμύρια ζεύγη γαντιών.

—Στό Παρίσι εκδόρντα 312 περιοδικά Μόδας, από τὰ όποία έκάστοις κηλοφορούν στο έξωτερικό.

—Οι μεγαλύτεροι βυθι της θάλασσης βρίσκονται μεταξύ Αγγλίας και Ίνδων. Σε πολλά σημεία τού βυθός της θάλασσης φτάνει τὰ 32.000 μέτρα.

—Τη μεγαλύτερη παραγωγή κωνητόρων κάνει ή Γαλλία, ύστερα έρχεται ή Ιταλία, ή Γερμανία και ή Ιαπωνία.

—Στην Έλβετία και στη βορεια Γερμανία επί έκαστο άνθρώπου οι σωφαντατενε είνε μύοτες.

—Την περαιομένη βδομάδα ο Βέλγος αεροπορος Ζοζέφ Νορντιγόν, κάνοντας περιόματα πτοσώως με άλιξίπλωτο τελευταίον συστημάτος, κατέπεσε από ύψους 1250 μέτρον και κατεθρομνισισθή.

—Στη Σικελία βρίσκονται ή εύφοροτερες φύτες της Ιταλίας. Από τὰ λιμάνια που εξάγει κάθε χρόνο στο έξωτερικό ή Σικελία κερδίζει 175 εκατομμύρια λιρετες.

—Η μεγαλύτερος πλοτής δεξωμενές βρίσκονται στα ναπηγία τού Αιδούργου.

—Η εταιρεία ραδιοφώνων εραπίνο έχει 145 χιλιάδες συνδρομητάς στο Λονδίνο, 35 χιλιάδες στο Παρίσι και 145 χιλιάδες στη Νέα Ύόρκη.

—Τό μεγαλύτερο εγγυστάσιο σωσίων βρίσκεται στο Αιδούργου της Αγγλίας.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

